ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MICHAEL B. ELMER
της 17ης Ιουλίου 1997 *

1. Στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, το Hessisches Finanzgericht ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει την έννοια της «εισφοράς που, ενδεχομένως, οφείλεται» στις κοινοτικές διατάξεις σχετικά με τη συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος (στο εξής: εισφορά) και να απαντήσει στο ερώτημα πότε καθίσταται απαιτητό το ποσό της εισφοράς.

Πραγματικά περιστατικά

2. Ο Hartmut Simon είναι παραγωγός γάλακτος. Από επίσημους ελέγχους προέκυψε ότι, κατά τη δωδεκάμηνη περίοδο 1988/89, είχε παραδώσει στον αγοραστή του 14 619 kg γάλακτος περισσότερα από την ποσότητα που θα καθιστούσε δυνατή την απαλλαγή του από την εισφορά. Εντούτοις, η υπέρβαση αυτή δεν προέκυπτε από τις αρχικές δηλώσεις του αγοραστή. Με απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1993, η αρμόδια τελωνειακή αρχή καθόρισε ποσό εισφοράς ύψους 9 709,94 γερμανικών μάρκων (DM), το οποίο ο Hartmut Simon κατέβαλε στις 20 Δεκεμβρίου 1993.

3. Με απόφαση της 21ης Ιουνίου 1994, η αρμόδια διοικητική αρχή υπολόγισε, σύμφωνα με τις κατωτέρω παρατιθέμενες διατάξεις περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος, 4 274,63 DM για τόκους λόγω καθυστερημένης πληρωμής του ανωτέρω ποσού εισφοράς, όρισε δε ως έναρξη της υποχρεώσεως καταβολής των τόκων την 1η Ιουλίου 1989 και έλαβε ως βάση το ισχύον στη Γερμανία επιτόκιο, το οποίο αντιστοιχεί με το εκάστοτε προεξοφλητικό επιτόκιο της Γερμανικής Ομοσπονδιακής Τράπεζας πλέον 3 %.

Οι εφαρμοστέες κοινοτικές διατάξεις

4. Στον κανονισμό (ΕΟΚ) 804/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, προβλέπεται η κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων [1] (στο εξής: βασικός κανονισμός). Το άρθρο 5γ του κανονισμού ορίζει:

«1. Επί πέντε δωδεκάμηνες χρονικές περιόδους, αρχής γενομένης από την 1η Απριλίου 1984, καθιερώνεται συμπληρωματική εισφορά που επιβαρύνει τους παραγωγούς ή τους αγοραστές γάλακτος αγελάδος (...).

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 82, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 856/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 10).

Το καθεστώς εισφοράς τίθεται σε εφαρμογή σε κάθε περιοχή του εδάφους των κρατών μελών σύμφωνα με μία από τις ακόλουθες εναλλακτικές λύσεις:

Εναλλακτική λύση Α

— Η εισφορά οφείλεται από κάθε παραγωγό γάλακτος επί των ποσοτήτων γάλακτος ή/και ισοδυνάμου γάλακτος που παρέδωσε σε έναν αγοραστή και οι οποίες, κατά την διάρκεια της σχετικής δωδεκάμηνης χρονικής περιόδου, υπερβαίνουν μια ποσότητα αναφοράς που πρόκειται να καθοριστεί.

Εναλλακτική λύση Β

(...).»

Στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το καθεστώς εισφοράς εφαρμόζεται σύμφωνα με την εναλλακτική λύση Α.

5. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984 [2] (στο εξής: κανονισμός εφαρμογής), περιέχει γενικές διατάξεις σχετικά με την εφαρμογή της συμπληρωματικής εισφοράς επί του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, η οποία εισήχθη με το άρθρο 5γ του βασικού κανονισμού. Στην παρούσα υπόθεση, σημασία έχουν οι εξής διατάξεις του κανονισμού:

«Άρθρο 4α

(...)

3 α. Η εισφορά εισπράττεται επί όλων των ποσοτήτων που υπερβαίνουν τις ατομικές ποσότητες αναφοράς, ύστερα από ενδεχόμενη διόρθωσή τους.

(...)

Άρθρο 9

1. Για την εφαρμογή των εναλλακτικών λύσεων Α (...) η εισφορά εισπράττεται μέσω ετήσιων καταβολών. Για το σκοπό αυτό, γίνεται, για κάθε υπόχρεο, εκκαθάριση μετά το τέλος της οικείας περιόδου των δώδεκα μηνών, με βάση την πραγματική υπέρβαση της ετήσιας ποσότητας αναφοράς του, κατά την ίδια αυτή περίοδο (...).

2 — Περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως τροποποιήθηκε με τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 590/85 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 1985 (ΕΕ L 68, σ. 1), (ΕΟΚ) 1305/85 του Συμβουλίου, της 23ης Μαΐου 1985 (ΕΕ L 137, σ. 12), και (ΕΟΚ) 774/87 του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987 (ΕΕ L 78, σ. 3).

2. Σε περίπτωση εφαρμογής της εναλλακτικής λύσης Α, η εισφορά εισπράττεται σε κάθε παραγωγό από τον αγοραστή (...).

παραγωγό, τις ποσότητες γάλακτος ή ισοδυνάμου γάλακτος που παραδόθηκαν συνολικά κατά τη διάρκεια του πρώτου εξάμηνου. Η δήλωση αυτή αναφέρει επίσης για κάθε παραγωγό, το ποσοστό της ετήσιας ποσότητας αναφοράς που αντιπροσωπεύουν οι παραδόσεις του κατά τη διάρκεια του πρώτου εξαμήνου·

Άρθρο 10

(...)

— (...).

3. Η εισφορά εισπράττεται επί όλων των ποσοτήτων που υπερβαίνουν τις ατομικές ποσότητες αναφοράς, ύστερα από ενδεχόμενη διόρθωσή τους.»

2. Οι αγοραστές, σε 45 ημέρες μετά το τέλος κάθε δωδεκάμηνης περιόδου, απευθύνουν στον αρμόδιο οργανισμό δήλωση που αναφέρει:

6. Στον κανονισμό (ΕΟΚ) 1546/88 της Επιτροπής, της 3ης Ιουνίου 1988 [3] (στο εξής: κανονισμός εφαρμογής), καθορίζονται οι λεπτομέρειες εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς του άρθρου 5γ του βασικού κανονισμού. Το άρθρο 15 του κανονισμού εφαρμογής ορίζει μεταξύ άλλων τα εξής:

— σε περίπτωση εφαρμογής της εναλλακτικής λύσης Α, για κάθε ενδιαφερόμενο παραγωγό ξεχωριστά, τις ποσότητες γάλακτος ή ισοδυνάμου γάλακτος:

«1. Οι αγοραστές, σε 45 ημέρες μετά το τέλος του πρώτου εξαμήνου, απευθύνουν στον αρμόδιο οργανισμό δήλωση που αναφέρει:

— που παραδόθηκαν συνολικά κατά τη διάρκεια της εν λόγω δωδεκάμηνης περιόδου,

— σε περίπτωση εφαρμογής της εναλλακτικής λύσης Α, για κάθε ενδιαφερόμενο

— κατά περίπτωση, τις ποσότητες που υπερβαίνουν την ετήσια ποσότητα αναφοράς του ενδιαφερόμενου παραγωγού,

(...).

3 — Σχετικά με τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 (ΕΕ L 139, σ. 12).

4. Οι αγοραστές, που αναφέρονται στις παραγράφους 1, 2 και 3, σε προθεσμία τριών μηνών μετά το τέλος κάθε δωδεκάμηνης περιόδου, καταβάλλουν στον αρμόδιο οργανισμό το ποσό της εισφοράς που, ενδεχομένως, οφείλεται.

(...)»

Εθνική διαδικασία και προδικαστικά ερωτήματα

7. Ο Hartmut Simon θεωρεί τον υπολογισμό των τόκων παράνομο· με την προσφυγή του ενώπιον του Hessisches Finanzgericht ισχυρίζεται ότι μόνο το ποσό της εισφοράς που προκύπτει από τον υπολογισμό του αγοραστή κατέστη απαιτητό στις 30 Ιουνίου του έτους που έπεται του λήξαντος έτους γαλακτοκομικής παραγωγής. Το ποσό της εισφοράς, το οποίο προέκυψε από τους ελέγχους, μπορεί να θεωρηθεί ως απαιτητό το πρώτον κατά τον χρόνο του καθορισμού του ποσού από τις διοικητικές αρχές. Στο πλαίσιο αυτό επεσήμανε ότι στο γερμανικό δίκαιο υφίσταται μια γενική αρχή σύμφωνα με την οποία οι εισφορές καθίστανται απαιτητές μόνον όταν η οικεία διοικητική αρχή καθορίσει την εισφορά και ο υπόχρεος στην εισφορά λάβει τη σχετική ανακοίνωση.

8. Αντιθέτως, η διοικητική αρχή θεωρεί ότι ο χρόνος κατά τον οποίο καθίσταται απαιτητή η εισφορά προκύπτει από την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, το δε άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι το πράγματι οφειλόμενο ποσό της εισφοράς καθίσταται απαιτητό κατά τον χρόνο που ορίζει η εν λόγω διάταξη.

9. Με διάταξη της 26ης Μαρτίου 1996, το Hessisches Finanzgericht ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1546/88 της Επιτροπής, της 3ης Ιουνίου 1988, την έννοια ότι ως "ποσό της εισφοράς που (...) οφείλεται" πρέπει να θεωρηθεί το ποσό της συμπληρωματικής εισφοράς το οποίο θα έπρεπε να καταβληθεί αν τα δηλωθέντα πραγματικά στοιχεία, βάσει των οποίων υπολογίζεται το ύψος των εισφορών που οφείλονται λόγω της υπερβάσεως της ποσότητας αναφοράς, είχαν δεόντως εξακριβωθεί και είχαν ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό της συμπληρωματικής εισφοράς στον οποίο προέβη ο αγοραστής

ή

καλύπτει η διατύπωση αυτή μόνον το ποσό το οποίο προκύπτει, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ακρίβεια των στοιχείων, από τα πραγματικά περιστατικά που δήλωσε ο αγοραστής και βάσει των οποίων υπολογίστηκε η συμπληρωματική εισφορά;

2) Σε περίπτωση που πρέπει να γίνει δεκτή η πρώτη από τις προαναφερθείσες ερμηνείες της εν λόγω διατάξεως: καθίσταται ολόκληρο το κατά νόμον οφειλόμενο ποσό της συμπληρωματικής εισφοράς απαιτητό κατά τον χρόνο που αναφέρεται στον εν λόγω κανονισμό — τότε, στις 30 Ιουνίου — οπότε, σε περίπτωση μερικής μόνον καταβολής, οφειλομένης στο γεγονός ότι τα στοιχεία που δήλωσε ο αγοραστής υπελείποντο της πραγματικότητας, υποχρεούται ο οφειλέτης της συμπληρωματικής εισφοράς (στη Γερμανία πρόκειται για τον παραγωγό γάλακτος) να καταβάλλει τους κατά την εθνική νομοθεσία τόκους, επί του υπολοίπου ποσού, από 1ης Ιουλίου του οικείου έτους;»

Εκτίμηση

10. Με τα προδικαστικά ερωτήματά του, το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν το άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής έχει την έννοια ότι ως «ποσό της εισφοράς που, ενδεχομένως, οφείλεται» σε συνδυασμό με την εφαρμογή της εναλλακτικής λύσεως Α πρέπει να νοείται το ποσό το οποίο ο γαλακτοπαραγωγός πράγματι οφείλει για τις πράγματι παραδοθείσες ποσότητες, ή το ποσό το οποίο καθορίστηκε βάσει των ποσοτήτων που ο αγοραστής εδήλωσε. Αν ο όρος αυτός αφορά το ποσό το οποίο πράγματι οφείλεται, τότε το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν το ποσό καθίσταται απαιτητό κατά τον χρόνο που αναφέρει το άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής, διότι το ερώτημα αυτό έχει σημασία για τον χρόνο από τον οποίο, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, μπορούν να εισπραχθούν οι τόκοι.

11. Ο Hartmut Simon ισχυρίζεται ότι η φράση «ποσό που, ενδεχομένως, οφείλεται» του άρθρου 15, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής, αφορά το ποσό της εισφοράς το οποίο καθορίζεται βάσει των δηλώσεων του αγοραστή. Επομένως, η διαφορά δεν αφορά ερώτημα κοινοτικού δικαίου, το οποίο εμπίπτει στην αρμοδιότητα ερμηνείας του Δικαστηρίου και, συνεπώς, η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτη.

12. Η Επιτροπή θεωρεί, αντιθέτως, ότι ως ποσό που ενδεχομένως οφείλεται πρέπει να νοείται το ποσό της εισφοράς το οποίο, μετά τη λήξη της εκάστοτε δωδεκάμηνης χρονικής περιόδου, πράγματι οφείλεται βάσει των ποσοτήτων που ο γαλακτοπαραγωγός πράγματι παρέδωσε κατά τη χρονική αυτή περίοδο. Το ποσό αυτό, το οποίο πράγματι οφείλεται, καθίσταται απαιτητό κατά το χρονικό σημείο που αναφέρεται στο άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής, δηλαδή, όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά της παρούσας υποθέσεως, την 30ή Ιουνίου.

13. Από τα προδικαστικά ερωτήματα μπορεί να συναχθεί ότι το εθνικό δικαστήριο θεωρεί ότι τα προβλήματα μπορούν να λυθούν με ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου. Συμφωνώ με αυτό. Προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι οι γαλακτοπαραγωγοί σε όλα τα κράτη μέλη ευρίσκονται στην ίδια κατάσταση, στο ερώτημα ποιο ποσό οφείλεται και πότε το ποσό αυτό καθίσταται απαιτητό πρέπει να δοθεί απάντηση σύμφωνα με διατάξεις του κοινοτικού δικαίου και όχι σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο. Επομένως, δεν μπορεί να υπάρχει καμία αμφιβολία ως προς το ότι το Δικαστήριο είναι αρμόδιο για να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα.

14. Από το άρθρο 5γ, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι, σύμφωνα με την εναλλακτική λύση Α, κάθε γαλακτοπαραγωγός καταβάλλει «εισφορά (...) επί των ποσοτήτων γάλακτος ή/και ισοδυνάμου γάλακτος που *παρέδωσε σε έναν αγοραστή* και οι οποίες, κατά τη διάρκεια της σχετικής δωδεκάμηνης χρονικής περιόδου, υπερβαίνουν μια ποσότητα αναφοράς που πρόκειται να καθοριστεί». Η βάση υπολογισμού της εισφοράς προκύπτει από το άρθρο 4α, παράγραφος 3α, και από το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού εφαρμογής, τα οποία ορίζουν τα εξής: «Η εισφορά *εισπράττεται επί όλων των ποσοτήτων που υπερβαίνουν τις ατομικές ποσότητες αναφοράς*, ύστερα από ενδεχόμενη διόρθωσή τους». Σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του ιδίου κανονισμού, «για την εφαρμογή των εναλλακτικών λύσεων Α (...), η εισφορά εισπράττεται μέσω ετήσιων καταβολών. Για τον σκοπό αυτό, γίνεται, για κάθε υπόχρεο, εκκαθάριση μετά το τέλος της οικείας περιόδου των δώδεκα μηνών, *με βάση την πραγματική υπέρβαση* της ετήσιας ποσότητας αναφοράς του, κατά την ίδια αυτή περίοδο». Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, πρέπει περαιτέρω κάθε εξάμηνο να δηλώνονται για κάθε γαλακτοπαραγωγό «οι ποσότητες γάλακτος ή ισοδυνάμου γάλακτος *που παραδόθηκαν* (...)» και, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 2, πρέπει να δηλώνονται για κάθε δωδεκάμηνη περίοδο «οι ποσότητες γάλακτος ή ισοδυνάμου γάλακτος *που παραδόθηκαν* (...)» [4].

15. Οι παρατεθείσες φράσεις δείχνουν κατά τη γνώμη μου ότι, για τον υπολογισμό του ποσού της εισφοράς, οι ποσότητες γάλακτος που πράγματι παραδόθηκαν εντός μιας δωδεκάμηνης χρονικής περιόδου, οι οποίες υπερβαίνουν την καθορισθείσα ποσότητα αναφοράς, έχουν αποφασιστική σημασία. Το άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής ορίζει ότι ο αγοραστής, αφού εισέπραξε, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, από τον παραγωγό την εισφορά, καταβάλλει το οφειλόμενο ποσό στον αρμόδιο φορέα σε συντομότερο χρονικό σημείο.

16. Πρέπει να ληφθεί ως βάση ότι οι διατάξεις του κανονισμού προϋποθέτουν ότι δεν υφίσταται απόκλιση μεταξύ των ποσοτήτων που δήλωσε ο αγοραστής και αυτών που πράγματι παραδόθηκαν. Οι διατάξεις του κανονισμού «ταιριάζουν» στη συνήθη περίπτωση, κατά την οποία ο αγοραστής δηλώνει τις πράγματι παραδοθείσες ποσότητες, το οφειλόμενο ποσό της εισφοράς καθορίζεται σε αυτή τη βάση και το οφειλόμενο ποσό καθίσταται στη συνέχεια απαιτητό. Επομένως, στη συνήθη περίπτωση δεν μπορεί να υφίσταται αμφιβολία ως προς το ότι η φράση «ποσό της εισφοράς που, ενδεχομένως, οφείλεται» αφορά το ποσό το οποίο πράγματι οφείλεται βάσει των ποσοτήτων που παραδόθηκαν.

17. Κατά τη γνώμη μου, το γεγονός ότι σε μεταγενέστερο χρόνο προκύπτει ότι η πράγματι παραδοθείσα ποσότητα ήταν διαφορετική από την αρχικά από τον αγοραστή δηλωθείσα δεν έχει σημασία για την ερμηνεία της φράσεως «ποσό που, ενδεχομένως, οφείλεται». Η πράγματι παραδοθείσα ποσότητα αποτελεί στη συνέχεια τη μόνη βάση επί της οποίας πρέπει να υπολογιστεί η εισφορά και, επομένως, το οφειλόμενο ποσό. Οι διατάξεις δεν περιέχουν

4 — Η υπογράμμιση είναι δική μου.

κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι τα εσφαλμένα στοιχεία του αγοραστή προς τον αρμόδιο φορέα θα μπορούσαν να έχουν οποιαδήποτε επίδραση στο οφειλόμενο ποσό, το οποίο πρέπει να πληρωθεί τον καθορισθέντα χρόνο.

18. Μπορεί να προβληθεί ο ισχυρισμός ότι δεν πταίει ο γαλακτοπαραγωγός για το ότι ο αρμόδιος φορέας έλαβε εσφαλμένα στοιχεία των ποσοτήτων που παραδόθηκαν αλλά ότι αυτό οφείλεται σε σφάλμα του αγοραστή. Εντούτοις, ο γαλακτοπαραγωγός έχει ο ίδιος τη δυνατότητα και επίσης κάθε λόγο για να επαληθεύσει πόσο γάλα παρέδωσε στον αγοραστή, για να διαπιστώσει επομένως κατά πόσο ξεπεράστηκε η καθορισθείσα ποσότητα αναφοράς. Ο γαλακτοπαραγωγός έχει φυσικά κάθε λόγο όχι μόνον να ελέγξει το ότι πληρώθηκε για το παραδοθέν γάλα αλλά επίσης να σιγουρευτεί ότι δεν θα περιέλθει στην αντίθετη προς τα πραγματικά περιστατικά της παρούσας υποθέσεως κατάσταση, δηλαδή στην περίπτωση κατά την οποία ο αγοραστής δηλώνει μία υπερβολικά μεγάλη ποσότητα παραδοθέντος γάλακτος οπότε ο παραγωγός πρέπει να πληρώσει υπερβολικά υψηλή εισφορά.

19. Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής, το οφειλόμενο ποσό πρέπει να πληρωθεί εντός τριών μηνών μετά το τέλος κάθε δωδεκάμηνης περιόδου στον αρμόδιο οργανισμό. Στο κρίσιμο για την απόφαση χρονικό διάστημα, κάθε δωδεκάμηνη περίοδος έληγε στις 31 Μαρτίου, ώστε το οφειλόμενο ποσό έπρεπε να πληρωθεί το αργότερο έως τις 30 Ιουνίου. Επομένως, η διάταξη ρυθμίζει πότε *πρέπει να πληρωθεί* το πράγματι οφειλόμενο ποσό, δηλαδή πότε αυτό καθίσταται απαιτητό. Αν το ποσό αυτό δεν πληρωθεί εγκαίρως, μπορούν να απαιτηθούν τόκοι.

20. Εξάλλου, μόνον αν γίνει δεκτό ότι το πράγματι οφειλόμενο ποσό είναι αυτό που καθίσταται απαιτητό κατά τον προβλεπόμενο από το άρθρο 15, παράγραφος 4, χρόνο, μπορεί να διαφυλαχθεί η ίση μεταχείριση όλων των γαλακτοπαραγωγών. Ο γαλακτοπαραγωγός, από τον οποίο ο αγοραστής είτε εισπράττει υπερβολικά χαμηλή εισφορά ή δεν εισπράττει καμία εισφορά, θα είχε διαφορετικά όφελος, κατά το χρονικό διάστημα έως την είσπραξη της διαφοράς μεταξύ του αρχικώς καθορισθέντος ποσού και του πράγματι οφειλομένου ποσού (στην παρούσα υπόθεση περισσότερο από τέσσερα έτη), σε σχέση με άλλους γαλακτοπαραγωγούς, των οποίων ο αγοραστής από την αρχή δήλωσε τη σωστή παραδοθείσα ποσότητα και, επομένως, πλήρωσε το σωστό ποσό της εισφοράς προς τις αρμόδιες αρχές.

21. Το Δικαστήριο έλαβε ήδη μία φορά θέση σε ένα παρόμοιο ερώτημα. Σ' εκείνη την υπόθεση επρόκειτο για εισφορά την οποία ένας γαλακτοπαραγωγός υποχρεώθηκε να καταβάλει λόγω μειώσεως αναδρομικώς της ποσότητας αναφοράς. Η ποσότητα αναφοράς είχε οριστεί σε υπερβολικά υψηλό επίπεδο λόγω εσφαλμένου υπολογισμού που έπρεπε να καταλογιστεί στην εταιρία. Το Δικαστήριο διαπίστωσε με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1994 [5]:

«Ο παραγωγός παραμένει οφειλέτης του απαιτητού υπολοίπου στην περίπτωση

5 — Υπόθεση C-352/92, Milchwerke Köln-Wuppertal (Συλλογή 1994, σ. I-3385, σκέψεις 18, 19 και 20).

κατά την οποία το καταβληθέν ως πρόσθετη εισφορά ποσό είναι κατώτερο αυτού που πράγματι οφειλόταν.

[Προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι] πρέπει να είναι δυνατή η παρέκκλιση από το σύστημα αυτό στην περίπτωση πλημμελειών του αγοραστή κατά τον υπολογισμό των αρχικά χορηγηθεισών ποσοτήτων αναφοράς.

Αυτή η λύση δεν μπορεί να γίνει δεκτή.»

22. Κατά τη γνώμη μου, κατόπιν αυτού, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί ως απάντηση ότι το άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής έχει την έννοια ότι ως «ποσό της εισφοράς που, ενδεχομένως, οφείλεται» πρέπει να νοείται το ποσό της εισφοράς που ο γαλακτοπαραγωγός, μετά το τέλος κάθε δωδεκάμηνης περιόδου, βάσει της πράγματι κατά τον χρόνο αυτό παραδοθείσας ποσότητας, η οποία υπερβαίνει την εκάστοτε ποσότητα αναφοράς, πράγματι οφείλει και ότι το εν λόγω ποσό της εισφοράς καθίσταται απαιτητό κατά τον χρόνο που προβλέπεται από τη διάταξη.

Πρόταση

23. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα ως εξής:

Το άρθρο 15, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1546/88 της Επιτροπής, της 3ης Ιουνίου 1988, σχετικά με τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68, έχει την έννοια ότι ως "ποσό της εισφοράς που, ενδεχομένως, οφείλεται", σε σχέση με την εφαρμογή της εναλλακτικής λύσεως Α, πρέπει να νοείται το ποσό της εισφοράς το οποίο ο γαλακτοπαραγωγός, μετά το τέλος κάθε δωδεκάμηνης περιόδου, βάσει της πράγματι κατά τον χρόνο αυτό παραδοθείσας ποσότητας, η οποία υπερβαίνει την εκάστοτε ποσότητα αναφοράς, πράγματι οφείλει. Επιπλέον, το εν λόγω ποσό της εισφοράς καθίσταται απαιτητό κατά τον χρόνο που προβλέπεται από τη διάταξη.